

Една молба !

Тѣзи обнародвани бѣлежки ний написахме още прѣзъ Марта на т. г. и проводихме половинѣтъ отъ тѣхъ на Г. Славейковъ да ги обнародва въ „Македонія.“ Слѣдъ два месеци той и исплѣни молбѣтъ ни и въ 24 брой „Македонія“ ги и обнародва. Но не стори туй добро и съ вторѣтъ половиноѣ.—Или отъ частенъ интересъ, или негли по причина, чи се въ тѣхъ бѣлежки и той самси повиква да оправдае публично каянѣто си въ ортография-та ни или отъ прѣварѣние или най после отъ умислуваніе—свободни сме да мислимъ сѣкакъ—въ 30 брой на „Македонія“ Г. Славейковъ се нѣкакъ подъ ирония бѣлежки-тѣ ни и ги отложи за печатеніе на неопрѣдѣлено врѣме. Съ това, азъ мислѣхъ, Г. Славейковъ стори едниѣ голѣмѣ неправдѣ. Зашто, ако сѣ мои тѣ бѣлежки ништожни, то не трѣбваше ни да обнародува отъ тѣхъ, ако ли сѣ за вниманіе, ако ште и най малко, то трѣбваше да ги доврѣши въ вѣстникъ-тъ, толкосъ повече чи вече обнародува единъ дѣлъ отъ тѣхъ и че иматъ за прѣдмѣтъ онуй, щото ни је най мило и драго и най потрѣбно за разискваніе—языкъ-тъ. Оттука, онеправдени отъ днешниятъ нашъ редакторъ, ний ся считаме за много задлѣжени да помолимъ бѣдѣштитѣ редакторе, да бѣдѣтъ *по благонаклони кѣмъ бѣл. Критикѣ.* Заштото—ний говоримъ искрено, нити мислимъ въ туй мѣгновеніе чи имаме сами критикѣ—Критика-та је, която ште ни покаже пѣтъ-тъ кѣмъ истинѣтъ просвѣта ; та је единствена-та, чрѣзъ коѣто ште бѣдемъ истино и учени и образовани, па такѣвъ единъ високъ благодѣтель, не је ли праведно да желаемъ колко повече ? — Мислѣхъ чи прѣдъ замолени-тѣ гласъ-тъ ми нема да остане „гласъ вѣпиѣщаго въ пустини.“

Слѣщи.

